

ת"ד 10304/12/19 - מדינת ישראל נגד דוד אלמקיס

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10304-12-19 מדינת ישראל נ' אלמקיס

10.6.21

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

דוד אלמקיס ע"י ב"כ עו"ד אשר ארבל

הנאשם

הכרעת - דין

הנאשם מזוכה מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אחריות לגרימת תאונת דרכים.

בכתב האישום נטען שהנאשם נהג ברכב משא בעיר בת-ים ונכנס עם משאיתו מרחוב יצחק נפחא לצומת רחוב זה עם רחוב הקוממיות כאשר הוא לא מציית עפ"י הטענה לתמרור 301 ("תן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה") וכאשר הוא חוסם דרכו של רוכב אופנוע מעורב אשר נע משמאל לימין כיוון נסיעתו של הנאשם וגורם בדרך נהיגתו במשאיתו להתנגשות אשר כתוצאה ממנה נחבל רוכב האופנוע המעורב חבלות של ממש.

העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום הן אי ציות לתמרור 301 בצומת, נהיגה בקלות ראש, התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לקרות התאונה והודה בתוצאותיה.

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים הליך הוכחות.

מטעם התביעה העידו העדים הבאים:

עמוד 1

האזרח מר ירון נעמאט (ע.ת.1).

השוטר מר אלון ניסן (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגשו: תע"צ קבלת דיסקית טכוגרף (ת.1) דיסקית טכוגרף (ת.2)
חוות דעת פיענוח טכוגרף (ת.3)

הבוחנת המשטרתית הגברת הדר גזית (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותה הוגשו:

הודעת נאשם בצירוף טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו (ת.4) דו"ח פעולה (ת.5) סקיצה (ת.6) דו"ח בוחן (ת.7) לוח
תצלומים (ת.8) תרשים (ת.9) (מזכר ת.10).

רוכב האופנוע המעורב מר י. מחלה (ע.ת.4) אשר במסגרת עדותו הוגשה בהסכמה תעודת סיכום אשפוזו הרפואי
בעקבות התאונה (ת.11).

בהסכמה הוגש עוד מטעם התביעה דו"ח פעולה שערך השוטר המתנדב מר דניאל וולף (סומן ת.12).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר דוד אלמקיס (ע.ה.1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר שבחנתי את הראיות והעדויות הגעתי לכלל מסקנה כי נותר ספק המגיע כדי ספק סביר באשר לשאלת אחריותו
של הנאשם לתאונה. משכך ייחנה הנאשם מן הספק כמתבקש בדין הפלילי ויזוכה.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

בתיק זה נמצא ע"י המאשימה בחקירת האירוע כי שדה הראיה לשמאל (כוון הגעת רוכב האופנוע) שעמד לרשות
הנאשם היה 40 מטרים מקו העצירה ו - 70 מטרים מקו הצומת.

נקודת האימפקט נמצאה בחקירה המשטרתית בנתיב השלישי משמאל כיוון נסיעת האופנוע.

רוצה לומר שהנאשם כבר כמעט וסיים מהלך נסיעתו בדרך החוצה בה נע רוכב האופנוע ולמעשה חלף כבר על פני
כשניים וחצי נתיבי נסיעה מתוך שלושה אשר בכיוון נסיעת רוכב האופנוע טרם מיקום האימפקט (ראה התרשים ת.9)
וראה גם תצלום 18 בלוח התצלומים (ת.8).

במסגרת חקירתה הנגדית של בוחנת התנועה המשטרתית (ע.ת.3) ניכר כי הכירה היא בסופו של יום בכך שאין היא יכולה לשלול אפשרות שרוכב האופנוע המעורב לא היה עדיין בשדה הראיה של הנאשם עת נפלה ויושמה ההחלטה של הנאשם להיכנס לצומת עם משאיתו. (ראה עדותה של הבוחנת המשטרתית בעמ' 9 שורות 16-18 לפרוטוקול).

רוכב האופנוע עצמו העיד על עצמו כי בבוקר האירוע יתכן שהוא מיהר לעבודתו בשל איחור גדול לעבודתו וכן שנסע במהירות של 40, 60, 50 קמ"ש.

רוכב האופנוע נשאל בחקירתו בביהמ"ש האם מותר היה שם לנסוע במהירות של 60 קמ"ש והוא השיב בהגינותו: " לעיתים מתפקשש לך" (עמ' 16 שורות 22-25 לפרוטוקול) .

יוצא אם כן שאם אין לשלול לבטח שכאשר הנאשם הביט שמאלה ונכנס לצומת יתכן שרוכב האופנוע עדיין לא היה מצוי בשדה הראיה שלו (מחמת מהירותו של זה האחרון), ואם אין ראיה מבוססת שבמומחיות מטעם התביעה שגם אם במהלך הדרך, בנקודה לא ידועה, היה הנאשם מבחין באופנוע, יכול היה הוא לעצור את המשאית כדי מניעת התאונה, אזי מתקיים ספק ראשית האם היה בידו למנוע את התאונה או שמא היתה היא בלתי נמנעת מבחינתו.

ובמילים אחרות, אכן, לא הוגשה חוות דעת מטעם ההגנה בתיק זה, ואולם עובדת התרחשות האימפקט רק לקראת סוף מהלך חציית המשאית חלק זה של הכביש בן שלושת הנתיבים (להבדיל מאך תחילת חציה) לצד מה שעולה מדברי רוכב האופנוע על כי יתכן שמהירותו היתה גבוהה מהמותרת ולצד דברי הבוחנת המשטרתית על כי אין היא יכולה לשלול שבעת הכניסה של הנאשם לצומת טרם ניתן היה להבחין ברוכב האופנוע, מתקיים לאור כל אלה קושי לקבוע, ברמה שמעבר לספק סביר, שאף לו היה הנאשם, לאחר צאתו לדרכו כבר ובתוך הצומת, מבחין ברוכב האופנוע אזי היה בידו לעצור לאחר זמן תגובת נהג, תגובת מערכת, ועד בלימה מלאה, כדי אי חסימת נתיב האופנוע ומניעת התאונה. הבוחנת המשטרתית ציינה בחקירתה הנגדית שלא נעשה נסיון לתזמן/לשחזר את הזמן שהיה לוקח למשאית לבצע את המסלול שעשתה עד לנקודת האימפקט .

גם העובדה שניכר שבאותו שדה ראיה של 70 מטרים שהיה לנאשם - אך מנגד גם היה לרוכב האופנוע (כך גם עפ"י דו"ח הבוחנות ת/7) - אין לדעת לבטח מה עשה רוכב האופנוע לנוכח מהלכי המשאית המצויה כבר במסלול הנסיעה שלו לכוון מזרח, יוצרת מידה של ספק בשאלת מידת האחריות של הנאשם.

מן הראיות שהובאו בפניו אין בידי לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים (אף שללא ספק התמרור המכתיב חובת מתן זכות קדימה היה בכוון נסיעתו וכניסתו של הנאשם לצומת) לא התקיימו אולי נסיבות שבהן הנאשם יצא לדרכו לתוך הצומת עת הכביש משמאלו היה ריק ואז, בשלב לא ידוע, עת ניתן היה כבר לראות שרוכב האופנוע מגיע, יתכן שלא היה כבר בידי הנאשם כדי להחזיר הגלגל אחורה או להספיק להביא את משאיתו לכדי עצירה שהיתה מונעת התאונה.

הלכה למעשה אגב, ניכר שכן עצר הנאשם את משאיתו שכן זו נמצאה במקום האימפקט עם חזיתה ושם ארעה התאונה.

בעדותו בבית המשפט הנאשם ציין כי לא ראה כלל את רוכב האופנוע ואולם בהודעתו

במשטרה ציין: "רק ליד אי התנועה הבחנתי בו ועצרתי" (ת/4 שורה 45) וכן ציין הנאשם כי הבחין באופנוע כשהוא (האופנוע) במרחק של 20 - 30 מטרים ואז עצר מיד (ת/4 שורות 22-24).

ער אני לסתירה זו בדברי הנאשם אך עדיין המשאית הרי נראית מצויה בתצלומים ובתרשים כמי שנעצרה במקום האימפקט. וכך או כך מצויה תמונת המצב בכללותה בתיק זה מבחינת הספק בדבר עצם היכולת לראות את רוכב האופנוע בקו הצומת ובטרם כניסת המשאית לצומת, ושאלת היכולת למנוע את התאונה.

בחקירת המשטרה בתיק זה גם יש לטעמי חסרים ומחדלי חקירה.

כך למשל: אין כל יכולת הסתמכות על ממצאי הטכוגרף וזאת בהינתן שקריאת המהירות האחרונה שנרשמה מנותקת ממועד התאונה מבחינת זמנים ואין ניתוח מעבר לנתונים הקיימים.

בנוסף, לא נעשה שחזור המדמה רוכב אופנוע מתקרב.

לא נעשה כאמור שחזור המדמה קצב התקדמות המשאית ממצב עמידה (כטענת הנאשם שלא נסתרה) והשלכות קצב זה על זמנים, ובהמשך על זמן בלימה ומרחק בלימה.

גם אין ידיעה ממשית על מהירות רוכב האופנוע.

מנגד, עדותו של מכרו של הנאשם מן העבודה (ע.ת.1) וכדבריו של העד בעדותו:

"אני מנהל העבודה של הבחור" (הכוונה מנהל העבודה של הנאשם. ע.נ.).

ו- "הנהג שלי הסתכל שמאלה וימינה". (עדותו של ע.ת.1 עמ' 4 שורה 10 ועמ' 5 שורה 5) (ההדגשה איננה במקור) ניכרה בעיני, בכל הכבוד, כעדות בעלת עניין ולא השתכנעתי ממנה עד תום כי היה בידו של הנ"ל לראות ולזכור בדיוק את מבטיו של הנאשם (שהרי כלל לא ישב עמו ברכב אלא היה במרחק משם בבית קפה ברחוב).

ולמרות גם זאת, ולנוכח ההיבטים שכבר צוינו לעיל בקשר עם שאלת יכולת הנאשם להבחין ולהצליח לעצור את המשאית בעיתוי המאפשר את שני אלה ואת מניעת התאונה - הספק נותר, וכמתבקש בדין פלילי - יהנה ממנו הנאשם.

רוכב האופנוע נפגע בתאונה באופן שנפגע זכרונו. התרשמותי מעדותו של רוכב האופנוע הינה כי בכנות עשה הוא ככל הניתן לתאר אובייקטיבית את אשר הוא כן זוכר.

בנסיבות אלה, אין בידי מידע אודות מתי ראה רוכב האופנוע לראשונה את המשאית, האם אכן נקט הוא או לא נקט פעולה מתבקשת בהינתן שהמשאית כבר היתה כך ניכר עמוק בתוך מסלול הנסיעה שבכוון מזרח; האם מלכתחילה נע בנתיב השמאלי ביותר ומדוע; האם עשה נסיון בלימה; האם האט לפני כניסה לצומת, ועוד.

גם מידע פורנזי בכל אלה גם איננו בנמצא.

עמדתה הנוספת, בכל הכבוד, של הבוחנת המשטרית בתיק זה על כי לשיטתה בכל מקרה אם היה הנאשם עוצר אזי היה מבחין ולכן אחריותו מוחלטת לאירוע, איננה עמדה שיכולה לטעמי להתקבל כך כפשוטה, שכן, בד בבד הכירה למעשה הבוחנת המשטרית כי אין לשלול כאמור שבעת כניסת הנאשם לצומת יתכן שרוכב האופנוע כלל לא נראה.

אכן, עם ההתקדמות של המשאית בתוך הצומת מתקדם באותה עת אל עבר הצומת גם רוכב האופנוע וכך גם יכולת ההבחנה, ואולם כאמור אין מי אשר (בעבודת בוחנות משטרית) יתקע לידנו שהחלטה לעצור מצד נהג המשאית בעיתוי כלשהו במהלך תנועתו בתוך הצומת היתה מונעת את התאונה (מה עוד שניכר לנוכח מיקום העצירה ביחס למיקום האימפקט כי כן היתה הבחנה בשלב כלשהו מצד הנאשם והחלטה לעצור שהרי בוצעה עצירה).

לסיכום ולאור כל אשר נותח לעיל : עסקינן באירוע תאונתי אשר לגביו אין כלים וממצאים בטוחים דיים כדי לקבוע ברמה של מעבר לספק סביר שהנאשם אשם בו.

הנאשם מזוכה אם כך כאמור מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, 10.6.21, במעמד הצדדים.